

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania J. P. i J. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie
o zasiłek macierzyński, zasiłek chorobowy i zasiłek opiekuńczy oraz obowiązek
zwrotu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 października 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt VII Ua 115/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie wyrokiem z 12 lipca 2023 r. umorzył postępowanie w zakresie obowiązku zwrotu odsetek w kwocie 6919,33 zł, w pozostałej części oddalając odwołania J. M. i J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie z 29 lipca 2015 r., w której zobowiązano J. P. prowadzącą działalność gospodarczą G. do zwrotu nienależnie pobranych przez J. M. zasiłków: macierzyńskiego, chorobowego i opiekuńczego, w okresie od grudnia 2012 r. do kwietnia 2014 r., w łącznej kwocie 31 829,79 zł wraz z odsetkami w kwocie 6 919,33 zł. Odnośnie do obowiązku zwrotu odsetek organ rentowy w toku postępowania sądowego wydał

decyzję z 14 sierpnia 2019 r., wskazując obowiązek zwrotu odsetek od należności głównej liczonych od dnia doręczenia decyzji płatnikowi składek do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie 20 lipca 2015 r. wydał decyzję nr [...] /2015, znak [...], na mocy której stwierdził, że J. M. od 27 września 2010 r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu jako pracownik u płatnika składek J. P. i ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 3.000,00 zł w okresie od 1 listopada 2012 r. do 28 lutego 2015 r. oraz w wysokości 2.625,00 zł od 1 marca 2015 r. (po zmianie wymiaru czasu pracy na 7/8 etatu).

Decyzja organu rentowego z 20 lipca 2015 r., nr 83/2015, została zaskarżona zarówno przez J. M., jak i J. P.

Wyrokiem z 13 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o sygn. akt VII U 1894/15 o podleganie ubezpieczeniom społecznym oddalił odwołania J. M. i J. P. od decyzji nr [...] /2015. Na skutek apelacji J. M. oraz J. P. od wskazanego wyżej wyroku, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 10 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 1887/16 oddalił apelację. Odwołujące się zaskarżyły powyższy wyrok skargą kasacyjną do Sądu Najwyższego, jednak Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Organ rentowy w związku z przeliczeniem świadczeń wypłaconych na rzecz J. M., wskazanych w decyzji, od niższej podstawy wymiaru składek w kwocie 2.588,70 zł (3.000 zł minus 13,71%), ustalił nadpłatę wypłaconych świadczeń w łącznej kwocie 31.829,79 zł.

Sąd Rejonowy rozważył czy zostały spełnione przesłanki z art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2025 r., poz. 350 ze zm.; dalej zwana „ustawą systemową”), tj. obowiązek zwrotu świadczeń nienależnie pobranych z ubezpieczeń społecznych. Podkreślił, że na podstawie art. 365 k.p.c. był związany ww. prawomocnym wyrokiem Sądu w sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym i w konsekwencji strony postępowania wiąże decyzja organu z 20 lipca 2015 r., nr [...] /2015, od której wyrokami Sądu Okręgowego w Krakowie i Sądu Apelacyjnego w Krakowie oddalono odwołania.

W ocenie Sądu pierwszej instancji płatnik składek, tj. J. P., przekazała organowi rentowemu nieprawdziwe dane mające wpływ na wysokość świadczeń przysługujących J. M. - w zaświadczeniu płatnika składek, które wpłynęło do organu rentowego 25 stycznia 2013 r. W zaświadczeniu tym podała nieprawdziwe (niezgodne z prawdą) informacje, że za listopad 2012 r. wynagrodzenie zasadnicze J. M. wynosiło 5.900 zł - zgodnie z aneksem do umowy o pracę z 31 października 2012 r.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżony został apelacją w zakresie punktu II, tj. w części obejmującej oddalenie odwołań od decyzji określającej obowiązek zwrotu żądanej kwoty przez płatnika.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 5 grudnia 2023 r. oddalił apelację.

Sąd odwoławczy podzielił zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego, tj. art. 84 ust. 6 ustawy systemowej i jego wykładnię. Przesłanką warunkującą zastosowanie art. 84 ust. 6 ustawy systemowej jest możliwość przypisania płatnikowi lub innej osobie winy w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu obowiązku przekazania organowi rentowemu wymaganych informacji, polegającej co najmniej na nienależytej staranności. W ocenie Sądu Okręgowego należało przyjąć, że płatnik nienależycie wykonał obowiązek przekazania organowi rentowemu wymaganych informacji. W postępowaniu sądowym w sprawie VII U 1894/15 zostało wykazane, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne J. M., została w sposób nieuzasadniony zawyżona w celu uzyskania wyższych niż należne świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Wypłacone ubezpieczonej zasiłki obliczone od zawyżonej podstawy wymiaru, w zawyżonej części okazały się świadczeniem nienależnym. Odwołująca się J. P., będąca płatnikiem składek, nie dokonała obowiązku przekazania informacji organowi rentowemu zgodnie ze stanem faktycznym, podając informacje nieprawdziwe. Zachowanie płatnika doprowadziło do pobrania świadczeń przez pracownika w kwotach zawyżonych. W ocenie Sądu Okręgowego działania płatnika nie można uznać za niezawinione. J. P. będąca płatnikiem, podjęła działania mające umożliwić zatrudnionej J. M. wypłacenie świadczeń zasiłkowych w nienależnie zawyżonych kwotach, wobec czego zobowiązana jest do ich zwrotu. Wynagrodzenie ubezpieczonej było nieadekwatne do powierzonych obowiązków. Pomędzy

stronami odwołującymi się istnieją powiązania rodzinne, co w konsekwencji przełożyło się na rzeczywistą intencję płatnika ustalającego zawyżone wynagrodzenie tylko dlatego, że wiadomym mu było, że w niedalekiej przyszłości ciężar w postaci wyższych składek ubezpieczeniowych ustanie a ubezpieczona nabędzie prawo do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w postaci zasiłków. Płatnik nie wykonał obowiązku przekazania informacji organowi rentowemu zgodnie z realnymi przychodami ubezpieczonej, do czego był zobowiązany na podstawie obowiązujących przepisów ustawy systemowej. Zachowanie to spowodowało pobranie świadczeń przez ubezpieczoną w zawyżonej wysokości. Doszło zatem do powstania obowiązku po stronie płatnika zapłaty na rzecz organu rentowego, kwoty 31 829,79 zł wraz z należnymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia decyzji z 14 sierpnia 2019 r., zmieniającej zaskarżoną decyzję, do dnia zapłaty, na podstawie art. 84 ust. 6 ustawy systemowej.

Odwołujące się J. M. i J. P. wywiodły skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w całości. Skargę kasacyjną oparły na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciły „doręczenie wyroku z naruszeniem art. 134 k.p.c.” i jednocześnie naruszenie art. 379 pkt. 4 k.p.c., przez wydanie orzeczenia w warunkach nieważności postępowania z powodu naruszenia art. 48 § 1 pkt. 5 k.p.c., albowiem w postępowaniu apelacyjnym orzekła sędzia, która w instancji niższej brała udział w wydaniu orzeczenia prejudycjalnego, w oczekiwaniu, na które postępowanie pierwszoinstancyjne było zawieszone.

Skarżące wniosły o uchylenie zaskarżonego wyroku oddalającego apelację wraz z postanowieniem o kosztach procesu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołujących się kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżące powołały się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, z uwagi na brak prawidłowego doręczenia wyroku apelacyjnego za pośrednictwem Portalu Informacyjnego, przez zwrot ze skutkiem doręczenia w dzień ustawowo wolny od pracy - 26 grudnia

2023 r. W ocenie skarżących w sprawie występuje również istotne zagadnienie prawne, gdyż w postępowaniu apelacyjnym orzekał sąd w składzie, w którym wcześniej orzekał sędzia w sprawie prejudycjalnej, co nie gwarantuje pełnej bezstronności i powoduje jednocześnie nieważność postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia ustawowych wymagań warunkujących przyjęcie jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z powołanych powyżej okoliczności, a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba merytorycznego rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego.

Nie jest prawidłowe ujmowanie nieważności postępowania w ramach podstawy skargi wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność).

Nieważność postępowania jest bowiem odrębną (samodzielną) podstawą badania dopuszczalności przyjęcia skargi do rozpoznania, co ustawodawca wyraźnie rozróżnia (art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.).

Skarżące we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazały na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność skargi, jednocześnie powołując się na zaistniałą w sprawie nieważność postępowania stanowiącą przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania, wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

W związku z powyższym w pierwszej kolejności należy odnieść się do tego najdalej idącego zarzutu.

Powołując się na naruszenie przez Sąd art. 134 § 1 k.p.c. skarżące podniosły, że kwestia braku uwzględnienia dni ustawowo wolnych od pracy w systemie doręczeń przez Portal Informacyjny nie powinna obciążać stron ani pełnomocników. Skarżące powołały się na nieprawidłowo dokonane doręczenie wyroku Sądu drugiej instancji za pośrednictwem Portalu Informacyjnego, przez zwrot ze skutkiem doręczenia w dzień ustawowo wolny od pracy, tj. 26 grudnia 2023 r. Skarżące podniosły, że termin odbioru elektronicznego doręczenia wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 5 grudnia 2023 r. przez Portal Informacyjny upływał 26 grudnia 2023 r. w dniu wolnym od pracy wyłączonym od doręczeń na mocy art. 134 k.p.c., podczas gdy termin odbioru powinien upływać w dniu roboczym, czyli w dniu następnym po dniu wolnym od pracy. Zgodzić należy się oczywiście ze skarżącymi, że 26 grudnia – drugi dzień Świąt Bożego Narodzenia jest dniem wolnym od pracy. Ponadto podzielić należy również pogląd, że doręczenie w dzień ustawowo uznany za wolny od pracy, zgodnie z art. 134 § 1 k.p.c., możliwe jest tylko w wyjątkowych wypadkach za uprzednim zarządzeniem prezesa sądu. Dostrzec jednak należy, że skarżące odnoszą się w istocie jedynie do znajdującego się w aktach sprawy wydruku z Portalu Informacyjnego, a nie do tego w jaki sposób w rzeczywistości obliczeniu podlegał termin na złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i w jaki sposób brak uwzględnienia 26 grudnia 2023 r. jako dnia wolnego od pracy na samym wydruku Portalu Informacyjnego w rzeczywistości obciążył w sprawie strony bądź ich pełnomocników. W sprawie wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku został bowiem złożony 28 grudnia 2023 r. i na żadnym etapie postępowania nie podważano wniesienia go w ustawowym terminie. Nie można zatem przyjąć, że w sprawie błędnie dokonano ustalenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Sformułowany przez skarżące zarzut mógłby okazać się trafny jedynie w sytuacji, w której skarżące byłyby dotknięte negatywnym skutkiem procesowym wynikającym z powyższego. Taka jednak sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała.

Ustosunkowania się wymaga ponadto podnoszony w uzasadnieniu wniosku zarzut naruszenia art. 48 § 1 pkt. 5 k.p.c., gdyż we wcześniej toczącej się sprawie o

ustalenie podstawy wymiaru orzekał sędzia, który rozpoznawał też niniejszą sprawę z odwołań od decyzji o zwrot świadczeń. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że sędzia nie podlega wyłączeniu z mocy ustawy na podstawie art. 48 k.p.c. z tej tylko przyczyny, że orzekał poprzednio w innej sprawie między tymi samymi stronami (por. wyroki z 19 września 2013 r., I CSK 688/12, LEX nr 1523362; z 19 lutego 2002 r., II UKN 307/01, OSNP 2003 Nr 24, poz. 600 oraz postanowienia: z 15 października 1969 r., I PZ 41/69, LEX nr 6584; z 20 października 2008 r., I UK 160/08, LEX nr 738495; z 6 maja 2020 r., I UK 103/19, LEX nr 3213552; z 11 stycznia 2023 r., II USK 153/22, LEX nr 3458468). Jak wskazuje w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy instytucja wyłączenia sędziego od orzekania z mocy ustawy z przyczyn wskazanych w art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. ma bowiem na celu zapobieżenie sytuacji, w której sędzia miałby kontrolować swoje własne rozstrzygnięcia wydane w instancji niższej bądź też przedmiotem jego osądu miałyby być ważność aktu prawnego działanego z jego udziałem (przykładowo aktu notarialnego sporządzonego przez sędziego, który wcześniej był notariuszem) (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 maja 2020 r., I UK 103/19, LEX nr 3213552). Nie ma też uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że sędzia, który orzekał między tymi samymi stronami w innej sprawie powinien sam żądać swojego wyłączenia od rozpoznawania sprawy, skoro nie ma on wątpliwości co do obiektywnego jej rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2022 r., I CSK 3066/22, LEX nr 3451443). W świetle wyżej powołanego orzecznictwa brak jest zatem podstaw do przyjęcia reprezentowanego przez skarżące stanowiska, że naruszone zostało ich prawo do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd.

W odniesieniu do pozostałych podnoszonych przez skarżące przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przypomnienia wymaga, że zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale

także w uzasadnieniu wniosku przedstawić odpowiednią jurystyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721).

Tymczasem profesjonalny pełnomocnik skarżących we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jedynie powołał się na występowanie zagadnienia prawnego natomiast nie zostało ono w żaden sposób przez niego sformułowane i uzasadnione. Skarżący nie podjął bowiem próby skonstruowania zagadnienia. W pozostałym zakresie odesłać należy do argumentacji zawartej wyżej w odniesieniu do podnoszonej przez skarżące przesłanki nieważności postępowania.

Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy rozumieć sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiście naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna od razu, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 Nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r.,

I PKN 157/01, OSNP 2003 Nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 Nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu określeniem "rażącego", "ewidentnego", "kwalifikowanego" lub "oczywistego" naruszenia prawa, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut naruszenia przepisu prawa jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365).

Oceniany w tym kontekście wniosek skarżących o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, oparty na przesłance "oczywistej zasadności" nie spełnia wyżej określonych ustawowych kryteriów i to w stopniu podstawowym. Po pierwsze, zauważyć trzeba, że zarówno w podstawach skargi, jak i we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania profesjonalny pełnomocnik odwołujących się nie wskazał żadnych przepisów prawa materialnego i skupił się jedynie na naruszeniu przepisów postępowania, nie próbując powiązać zarzucanych uchybień z naruszeniem prawa materialnego, a tym samym nie podejmując próby wykazania wpływu zaistniałych w jego ocenie wadliwości postępowania na kwestionowany wynik sprawy. Tymczasem stawiane w podstawach skargi zarzuty naruszenia prawa procesowego dla ich zasadności powinny wskazywać, jakie znaczenie uchybienia te miały dla wyniku sprawy, gdyż skargę kasacyjną można oprzeć na zarzutach naruszenia przepisów prawa, tylko wówczas, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, co oznacza, że miało istotne znaczenie dla

rezultatu dokonanej przez sąd subsumcji tj. przyporządkowania ustalonego stanu faktycznego pod normę prawa materialnego.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego został jasno wyrażony pogląd, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazu jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez skarżącego w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 czerwca 2019 r., III PK 73/18, LEX nr 2686083; z 10 kwietnia 2018 r., I UK 67/17, LEX nr 2490071). Stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały lub współkształtowały treść kwestionowanego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436). Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy wpływ ten był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazu prawa materialnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13; LEX nr 16460590; z 19 maja 2015 r., II PK 273/14, LEX nr 2008656 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; z 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678).

Wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek uzasadniających skierowanie sprawy do merytorycznego rozpoznania, Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - orzekł o odmowie jej przyjęcia.

[a.ł.]

